

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobkyně: **PhDr. M. R.**, zast. Mgr. Davidem Rašovským, advokátem se sídlem Hlinky 135/68, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor dopravní správy**, se sídlem Žerotínovo nám. 3, Brno, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5. 12. 2017, č. j. 31 A 28/2016 – 54,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalovanému se nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností s žalobkyně (dále „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2016, č. j. JMK 31445/2016, sp. zn. S-JMK 18740/2016/ODOS/St, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravně-správních činností ze dne 17. 9. 2015, č. j. MMB/0345173/2015, jímž byly dle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) zamítnuty její námitky a potvrzeny záznamy bodů v evidenční kartě řidiče, které byly provedeny na základě trestního příkazu Okresního soudu v Hodoníně ze dne 11. 7. 2014, č. j. 15 T 73/2014-29 a oznámení Policie České republiky ze dne 4. 8. 2015, č. j. KRPB-189321/PŘ-2015-060206.

[2] Stěžovatelce bylo zaznamenáno 7 bodů v důsledku spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 247 odst. 1 trestního zákoníku, kterého se dopustila dne 28. 6. 2014 (trestní příkaz Okresního soudu v Hodoníně ze dne 11. 7. 2014, č. j. 15 T 73/2014-29, pravomocný dne 29. 7. 2014). Dne 3. 8. 2015 porušila stěžovatelka povinnost stanovenou v § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, když nezastavila na

křižovatce na signál s červeným světlem „Stůj“ a dopustila se tak přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu, v důsledku čehož jí bylo zaznamenáno 5 bodů. Sdělením správního orgánu I. stupně ze dne 7. 8. 2015, č. j. ODSČ-153/B-2015 jí byla tato skutečnost oznámena a byla v souladu s § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu vyzvána k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Dne 10. 8. 2015 podala stěžovatelka námitky proti provedení záznamů bodů v bodovém hodnocení řidiče, o kterém rozhodl správní orgán I. stupně tak, že námitky zamítl; odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo zamítnuto a rozhodnutí bylo potvrzeno.

[3] Sporou nečiní stěžovatelka otázku, zda se přestupku dopustila, či nikoliv, ale zda správní orgány zaznamenaly body do evidenční karty řidiče v souladu se zákonem.

[4] Krajský soud žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl. Neshledal důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí ani námitku nesprávného postupu správního orgánu při záznamu bodů. Stěžovatelka v žalobě především označila většinový názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyjádřený v usnesení ze dne 10. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 - 55, ve kterém se rozšířený senát zabýval otázkou bodového systému a porušení principu „non bis in idem“, za nepřesvědčivý až vnitřně rozporný. Krajský soud zdůraznil, že publikace odlišného stanoviska implikuje, že soud nebyl při svém rozhodování názorově jednotný; vyjádřením nesouhlasu přehlasovaného soudce s většinovým názorem poskytuje prostor pro prezentaci jeho právních argumentů; odlišné stanovisko sice je zveřejněno spolu s většinovým stanoviskem, ale nemá právní účinky. Publikace odlišného stanoviska však neznamená, že by většinový závěr rozšířeného senátu nebyl závazný. V kontextu celého napadeného rozhodnutí krajský soud konstatoval, že žalovaný v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu odůvodnil napadené rozhodnutí tak, že z něj je patrné, mimo jiné, proč považuje námitky stěžovatelky stran porušení zásady „non bis in idem“ za mylné.

[5] Za nedůvodnou vzal krajský soud i námitku, že stěžovatelce mělo být umazáno 7 bodů; poukázal na to, že odečítání bodů je zakotveno v § 123e zákona o silničním provozu, dle odst. 1 písm. a) tohoto ustanovení řidiči, kterému *nebyl ode dne nabytí právní moci rozhodnutí*, na jehož základě mu byl v registru řidičů zaznamenán naposled stanovený počet bodů, pravomocně uložen správní trest za přestupek nebo za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, kázeňský trest za jednání mající znaky přestupku nebo trest za trestný čin, spáchaný jednáním zařazeným do bodového hodnocení po dobu 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců, se odečtou 4 body z celkového počtu dosažených bodů. Odstavec 3 téhož ustanovení však stanoví, že *po dobu výkonu trestu nebo správního trestu zákazu činnosti, spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel*, nebo ve zkušební době podmíněného odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněného zastavení trestního stíhání, během které se řidič zavázal zdržet se řízení motorových vozidel, *neběží doba pro odečítání bodů podle odstavce 1*. Trestní příkaz Okresního soudu v Hodoníně ze dne 11. 7. 2014, č. j. 15 T 73/2014-29, na základě kterého byla stěžovatelka odsouzena mimo jiné i k trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech druhů motorových vozidel na dobu jednoho roku, nabytí právní moci dne 29. 7. 2014. Přestupku, v důsledku jehož spáchání jí bylo zaznamenáno 5 bodů, čímž dosáhla počtu 12 bodů a pozbyla řidičského oprávnění, se dopustila dne 3. 8. 2015.

pokračování

Krajský soud dospěl k závěru, že s ohledem ke skutečnosti, že po dobu výkonu trestu neběží doba pro odečtení bodů, nemohly jí být body odečteny, neboť zákonné podmínky nesplnila.

[6] V kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu stěžovatelka uplatňuje důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tedy že napadené rozhodnutí je nezákonné z důvodu spočívajícího v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a je nepřezkoumatelné z důvodu nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[7] Stěžovatelka výslovně namítá nevypořádání námitek ústavní konformity bodového systému. Uvádí, že krajský soud se s touto zásadní a poměrně obsáhle koncipovanou námitkou vypořádal v odstavci 15 rozsudku pouze tak, že *„blíže se žalovaný námitkami protiústavnosti nezabýval, protože žalobce na žádné konkrétní dopady ve vztahu ke své osobě nepoukázal“* a ve světle rozsudku NSS sp. zn. 9 Afs 133/2013, ze dne 27. 11. 2014 považoval soud vypořádání námitek stěžovatelky ze strany žalovaného za dostatečné. Dle stěžovatelky je však poukaz soudu na výše uvedený rozsudek nepřijatelný; soud měl zřejmě na mysli bod 18 rozsudku NSS; závěry zde uvedené však na případ stěžovatelky vůbec nedopadají. Zde stěžovatel sice skutečně poukazyval na neústavnost pouze v obecné rovině, nicméně NSS neshledal rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů právě proto, že se zde žalovaný v obecné rovině s námitkami stěžovatele vypořádal (blíže rozvedl, proč zavedení odvodu není v rozporu se zákazem retroaktivity, ochrany legitimního očekávání, ochrany vlastnictví či proporcionality...). Tedy, i kdyby relevantní námitky stěžovatelky byly pouze v obecné rovině, měl je žalovaný alespoň v obecné rovině přezkoumatelným způsobem vypořádat. Ostatně námitky ústavní nekonformity jsou vždy natolik závažné, že je nelze nevypořádat s pouhým odkazem, že k tomu je příslušný pouze Ústavní soud, zvláště pak za situace, kdy podle nálezu Pl. ÚS 12/06 ze dne 2. 7. 2008, jsou všechny orgány státní moci povinny ústavně konformním způsobem interpretovat a aplikovat právo. Stěžovatelka navíc nemůže souhlasit s tvrzením soudu, že by neupozornila na žádné konkrétní dopady ve vztahu ke své osobě. Stěžovatelka zmínila, že obecnou námitku proti bodovému systému nemohla uplatnit v přestupkovém řízení, protože body se zásadně nepřidělují v rámci přestupkového řízení, tedy se proti nim může bránit až následně v řízení o námitkách proti bodům; poukázala na to, že v jejím konkrétním případě se u odnětí řidičského oprávnění na dobu 12 měsíců nemůže jednat o trest za recidivu; poukázala na problém účinnosti nabytí bodů a délky jejich působení, kdy s touto konkrétní námitkou stěžovatelky soud polemizoval v bodě 29 rozsudku. Stěžovatelka rovněž napadla nesprávně přidělený počet bodů z důvodu, že body nebyly přiděleny v souladu se zákonem (dle závažnosti přestupku, na základě ústavně nekonformního bodového systému); požádala, aby případně soud rozhodl jako o předběžné otázce, kdo je povinen posuzovat ústavní konformitu přidělených bodů (Policie ČR, která přestupek řeší v přestupkovém řízení, ale body zásadně nepřiděluje, anebo správní orgán v rámci řízení o námitkách proti bodům, kde ovšem judikatura takovýto postup zatím většinou neumožňuje); konečně stěžovatelka též napadla zákonnost přidělených bodů z důvodu, že se fakticky jedná o trest, kdy v této souvislosti ovšem nebyla obviněna, nebylo proti ní vedeno žádné trestní řízení o přidělení bodů a nebyla jí dána možnost se proti přidělení bodů účinně bránit. Z výše uvedeného tedy prokazatelně

vyplývá, že rozhodnutí žalovaného stejně jako rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů a pochybením soudu (odůvodnění rozhodnutí soudu nepřipadným rozsudkem NSS a údajným neuvedením konkrétních námitek stěžovatelky) je rovněž stěžovatelkou napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[8] Stěžovatelka dále konstatuje, že není podstatný počet soudců publikující odlišné stanovisko, ale zejména relevance a přesvědčivost jejich odlišného stanoviska. Navíc rozsudek NSS sp. zn. 6 As 114/2014 má závaznost pouze v dané kauze, která byla zcela odlišná od případu stěžovatelky, protože v dané kauze se řešil princip retroaktivity ve prospěch, kdežto stěžovatelka konkrétními a relevantními argumenty napadá porušení zásady „*non bis in idem*“ v daném konkrétním případě. Pokud tedy krajský soud odkazuje na rozsudek NSS sp. zn. 1 Afs 140/2008, ze dne 8. 1. 2009 („*brojí-li stěžovatel proti právnímu závěru rozšířeného senátu NSS a současně nepřinese žádné s ním konkurující právní argumenty, postačí v rozhodnutí zpravidla toliko odkázat na příslušné části odůvodnění rozšířeného senátu*“), je i tento poukaz soudu na rozsudek nepřipadný. Stěžovatelka problém „*non bis in idem*“ zcela konkrétně namítla v kvalitativně zcela jiném případě, než se zabýval rozšířený senát NSS. Stěžovatelka především napadla ustálený závěr judikatury, že by odnětí řidičského oprávnění na dobu 12 měsíců bylo trestem za speciální skutkovou podstatu recidivy. Stěžovatelka totiž za přestupek, se kterým byl spjat záznam 7 bodů, obdržela trest zákazu řízení, který řádně vykonala. Když poté spáchala přestupek, se kterým byl spjat záznam 5 bodů, přišla kvůli spáchání tohoto jediného přestupku opět na 12 měsíců o řidičské oprávnění. Stěžovatelka tedy míří především na skutečnost, že bodový systém v této části je extrémně nepřiměřený, protože do tzv. recidivy zahrnuje i tresty, za které byl řádně vykonán trest zákazu řízení, a tedy by se k nim v rámci bodového hodnocení mělo přiměřeně přihlížet pouze v tom smyslu, že se řidič na základě dalšího prvního přestupku nemůže ihned vybodovat a přijít tak opětovně o řidičské oprávnění. Zahrnutí přestupků, za které se uděluje zákaz řízení, do tzv. recidivy v bodovém systému pak mimo jiné znamená extrémní nerovnost řidičů v řízení. Žalovaný pouhým nespecifikovaným odkazem na rozsudek NSS sp. zn. 6 As 114/2014 nemohl přesvědčivým a přezkoumatelným způsobem vypořádat zcela konkrétní a relevantní námítky stěžovatelky a zatížil tak své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, kdy tato vada může mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Na základě výše uvedeného nemůže obstát závěr krajského soudu, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného je dostatečné. Na základě výše uvedeného je rovněž v této části stěžovatelkou napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, kdy tato vada může mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a současně rovněž rozhodnutí žalovaného.

[9] Žalovaný v písemném vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a na rozsudek krajského soudu, který považuje za správný. Kasační stížnost jako nedůvodnou navrhuje zamítnout.

[10] Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a z důvodů stěžovatelkou uplatněných (§109 odst. 3 s. ř. s.), zkoumal rovněž, zda netrpí

pokračování

vadami, k nimž by byl kasační soud povinen z úřední povinnosti (§109 odst. 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu z důvodů, které stěžovatelka přdestřela. Tuto námitku neshledal důvodnou.

[12] Nepřezkoumatelnost představuje takovou vadu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Veškerá výše uvedená kritéria napadený rozsudek krajského soudu splňuje. Jedná se o srozumitelné a odůvodněné rozhodnutí. Z jeho obsahu je jasné, jaké otázky – v návaznosti na žalobní body – krajský soud považoval za rozhodné, a vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jakož i nosné důvody (*ratio decidendi*), které v napadeném rozsudku vyslovil, jsou zřetelné. Krajský soud vyložil relevantní ustanovení zákona o silničním provozu, která na věc dopadají, a odůvodnil jejich aplikaci na věc stěžovatelky, jasně se vyjádřil k podstatě věci; výslovně se vyjádřil k usnesení rozšířeného senátu a vysvětlil stěžovateli jeho závaznost jak pro postup správních orgánů, tak pro postup krajských soudů. Odůvodnění přezkoumávaného rozsudku je zcela srozumitelné a jsou z něj jasné seznatelné úvahy, jimiž se soud řídil; přitom správně zohlednil závěry přijaté usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. září 2015, č. j. 6 As 114/2014 – 55. Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že rozsudek krajského soudu je zcela přezkoumatelný a nevykazuje vady způsobující nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů ani pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. soudu v ze dne 30. září 2015, č. j. 6 As 114/2014 – 55. Samotný fakt, že stěžovatelka s napadeným rozsudkem nesouhlasí a na věc má jiný názor, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost.

[13] Namítá-li stěžovatelka nesprávné posouzení právní otázky soudem, není zřejmé, v čem nesprávné posouzení spatřuje. O nesprávné právní posouzení se jedná tehdy, pokud krajský soud na zjištěný skutkový stav použije (aplikuje) jiný právní předpis, než který měl správně použít, resp. jej neaplikuje, ačkoliv tak měl správně učinit. Nic takového stěžovatelka netvrdí; zjištěný skutkový stav nečiní sporný, nenamítá ani, že na něj byla aplikována nepatřičná právní úprava, resp. že právní norma byla vyložena nesprávně. Stěžovatelka fakticky po celé řízení *de facto* polemizuje se závěry usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu, a to především v posouzení porušení zásady *non bis in idem*; namítá, že s ní nebylo vedeno ani žádné řízení. Dále namítá, že právní úprava bodového systému je nespravedlivá, nezaručuje rovné zacházení a je neústavní.

[14] Nejvyšší správní soud připomíná, že napadené správní rozhodnutí se týká námitek proti provedeným záznamům bodů v registru řidičů, podaných podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu. Předmětem přezkumu tak není rozhodnutí vydané v řízení, kterým byla stěžovatelka uznána vinnou ze spáchání přestupků. Nejvyšší správní soud např. již v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 – 76 mimo jiné konstatoval: „V řízení o jednotlivých přestupcích proti bezpečnosti silničního provozu je projednáváno, zda se stal skutek

definovaný zákonem o přestupcích, či v jiném právním předpisu, jako přestupek a zda byl řidič obviněný z jeho spáchání jeho pachatelem, případně další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty přestupku. V řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, atd. Předmětu řízení pak logicky odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění. Z těchto skutečností je třeba vycházet při podání opravných prostředků proti těmto rozhodnutím, jsou-li zákonem připuštěny. V námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů lze z povahy věci uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů. (viz. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 – 44). Stěžovatelka netvrdí, že by přestupky nespáchala, v odvolání a doplnění námitek uvádí, že nesouhlasí se všemi provedenými záznamy, poukazuje na „lstivé“ chování policisty při zadržení jízdy na červenou, a poté obsáhle hodnotí právní úpravu bodového systému, již vyčítá především neproporcionalitu a nespravedlnost. Navrhuje alespoň vymazat záznam 7 bodů ze dne 29. 7. 2014.

[15] Úkolem krajského soudu ve věci nyní projednávané tak bylo přezkoumat, zda správní orgány v řízení o námitkách podaných proti sdělení dosaženého počtu bodů v registru řidičů postupovaly v souladu se zákonem a v souladu se základními zásadami správního procesu, resp. zda toto řízení nebylo zatíženo takovými vadami, které by mohly vést k nezákonnosti rozhodnutí ve věci samé a v důsledku toho k zásahu do veřejného subjektivního práva stěžovatele; přitom pro takovou vadu by krajský soud musel rozhodnutí správního orgánu (žalovaného) zrušit.

[16] Nejvyšší správní soud konstatuje, že v projednávané věci je nesporné, že existují pravomocná rozhodnutí stvrzující spáchání přestupků; za spáchaný trestný čin, resp. přestupek byly stěžovatelce zaznamenány body v souladu se zákonem. Nutno podotknout, že zákon nedává správnímu orgánu žádnou možnost uvážení, zda body zaznamenané či nikoli, není zde tedy žádný prostor pro jakékoli provádění testu proporcionality ve vztahu např. k závažnosti spáchaného přestupku či okolnostem, za nichž k deliktnímu jednání došlo či potřebě řidiče mít vozidlo k dispozici např. z důvodů pracovních.

[17] Zákon o silničním provozu především předpokládá situaci, že řidič může pozbyt řidičské oprávnění na základě pravomocného rozhodnutí vydaného správním orgánem, jímž bude uložen zákaz činnosti (§ 94a odst. 1 citovaného zákona), a následně může pozbyt řidičské oprávnění i podle bodového systému (§ 123c odst. 3 citovaného zákona). Počátky dob, od nichž řidič pozbývá řidičské oprávnění, se určují nezávisle na sobě. Nejvyšší správní soud v tomto směru poukazuje na obecnou část důvodové zprávy k zákonu č. 411/2005 Sb., to konkrétně na část II. bod 4, kde jsou jednak popsány principy nově zaváděného bodového systému, a jednak je tam též uvedena situace, kdy je řidiči uložena sankce zákazu činnosti (v jejímž důsledku řidič pozbyl řidičské oprávnění), která je řidiči uložena v souběhu se situací, kdy řidič vedle toho pozbyl řidičského oprávnění i dle bodového systému.

pokračování

[18] Opakované porušování právních předpisů při řízení motorového vozidla nepochybně signalizuje ohrožení bezpečnosti silničního provozu. Lze připustit, že právní úprava je poměrně přísná, neboť pokud je řidiči správním rozhodnutím uložen trest zákazu činnosti, v jehož důsledku pozbyl řidičské oprávnění, a pokud souběžně s tímto rozhodnutím pozbyl řidič řidičské oprávnění i dle bodového systému, je třeba před případným vrácením řidičského oprávnění vykonat obě tyto sankce, a to nezávisle na sobě. Pokud řidič spáchá závažný dopravní přestupek, za který je mu uložen zákaz činnosti, a navíc je jeho řidičská historie taková, že se již v minulosti dopouštěl protiprávního jednání, dochází ke ztrátě řidičského oprávnění ze dvou titulů. Jedná se tak o dva odlišné případy s vlastní právní úpravou pozbytí řidičského oprávnění. Tyto dva případy mají sice shodný negativní následek pro řidiče, nicméně příčina tohoto následku je vždy odlišná. Z tohoto důvodu je zjevné, že tyto dvě předpokládané situace mohou, ale nemusí souběžně existovat vedle sebe.

[19] Zákon o silničním provozu v § 123e naopak umožňuje i odečet bodů, jde-li o ojedinělé porušení předpisu v určitém časovém horizontu. Podle uvedeného ustanovení účinného v době rozhodování žalovaného:

Odst. (1) *Řidiči, kterému nebyla ode dne uložení pokuty v blokovém řízení nebo nabytí právní moci rozhodnutí, na jehož základě mu byl v registru řidičů zaznamenán naposled stanovený počet bodů, pravomocně uložena sankce za přestupek nebo trest za trestný čin, spáchaný jednáním zařazeným do bodového hodnocení, a) po dobu 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců, se odečtou 4 body z celkového počtu dosažených bodů, b) po dobu 24 po sobě jdoucích kalendářních měsíců, se odečtou 4 body z celkového počtu dosažených bodů zbývajících po odečtení bodů podle písmene a), c) po dobu 36 po sobě jdoucích kalendářních měsíců, se odečtou všechny zbývající body.* odst. (3) *Po dobu výkonu trestu nebo sankce zákazu činnosti, spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel, nebo ve zkušební době podmíněného odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněného zastavení trestního stíhání, během které se řidič zavázal zdržet se řízení motorových vozidel, neběží doba pro odečítání bodů podle odstavce 1 (zvýraznění provedeno NSS). Jak správně uvedl krajský soud, nelze dobu, po kterou stěžovatelka vykonávala trest zákazu činnosti, jí přičíst „k dobru“ a započítat do běhu lhůty pro odečet bodů.*

[20] Stěžovatelka polemizuje se závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 - 55, v rámci kterého se rozšířený senát zabýval otázkou možného porušení principu „*non bis in idem*“ při záznamu bodů do registru řidičů, resp. kloní se k odlišnému stanovisku. To zcela jistě stěžovatelka činit může, nicméně v projednávané věci je to irelevantní. Nelze jí přitom přisvědčit, že závěry v uvedeném usnesení citované se týkají pouze tam projednávané věci. Jak správně podotkl krajský soud, i když rozsudky obecných soudů v právním systému České republiky nemají sílu precedenčních rozhodnutí, úlohou Nejvyššího správního soudu je i kultivace rozhodování správních orgánů. Nejvyšší správní soud prostřednictvím svých rozhodnutí formuje obecný pohled na určité otázky, které jsou typologicky shodné, jak tomu bylo i v případě posouzení otázky bodového systému v kontextu porušení zásady zákazu dvojího trestání. Žalovaný, potažmo krajský soud tak byli závěry citovaného usnesení vázáni (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 3 As 15/2014 - 65).

Povinností nalézacího soudu respektovat právní názory vyšších soudů se zabýval i Ústavní soud (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 1. prosince 2015, sp. zn. II. ÚS 2766/14).

[21] Pokud stěžovatelka tvrdí, že předeštlá jasná konkurující právní argumenty, nelze jí přisvědčit. Stěžovatelka pouze opakuje své nesouhlasné názory se závěry rozšířeného senátu, jakož i na právní úpravu bodového systému a vlastní názor na věc. Za této situace neshledal Nejvyšší správní soud důvodu opětovně předložit věc rozšířenému senátu zdejšího soudu, neboť námitky stěžovatelkou uváděné již byly ve výše uvedeném usnesení rozšířeného senátu reflektovány. Z uvedeného rozhodnutí rozšířeného senátu je zjevné, že bodové hodnocení nepředstavuje porušení zásady *non bis in idem*, což stěžovatelka nesdílí. Co se týče navrhovaného předložení věci Ústavnímu soudu, Nejvyšší správní soud, shodně jako krajský soud relevantní důvody pro takový postup neshledal. Ústavní soud v usnesení ze dne 5. 5. 2010, sp. zn. IV. ÚS 498/10, v souvislosti s bodovým systémem mimo jiné konstatoval: „*Dvě vedle sebe stojící sankce nedovolující stěžovateli řídit motorové vozidlo mají své opodstatnění, nevykazují znaky nepřiměřenosti a není možno v nich shledávat porušení zásady ne bis in idem, jelikož byly uloženy za dvě různá protiprávní jednání (trestný čin řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění a dosažení bodové hranice za opakovaně páchané přestupky).*“ Ústavní soud tak zjevně k závěru o neústavnosti celého bodového systému, či porušení zásady *non bis in idem* v důsledku zaznamenávání bodů nedospěl.

[22] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozsudek krajského soudu z hlediska zákonnosti i z hlediska jeho přezkoumatelnosti zcela ob stojí. Kasační námitky stěžovatelky neshledal důvodné, proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

[23] O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovanému, byť by mu jinak, jakožto úspěšnému účastníkovi, po právu náhrada nákladů řízení náležela, žádné náklady přesahující jeho běžnou správní činnost nevynaložil, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. března 2019

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu